

НЕВИДИМИЯТЪ ОСТРОВЪ

„Вие ще погините, ако заплатитъ паритъ. Следъ часъ отъ пристигането на моя пратеникъ, азъ ще бжда самъ въ Ексмугъ-Хаусъ“.

Като прочете това тайнствено писмо, Фредерикъ де Треверъ го овладѣ необикновено вълнение. Изглежда, той разбра съкровената мисль на записката, тъй като всичката му кръвь нахлу въ главата, и ржката, която държеше писмото, започна да трепери.

— Що ще заповѣдате да се отговори, съръ, — попита Макъ Грегоръ.

Младиятъ човѣкъ се овладѣ. Той разбираше, че предъ този шотландецъ, съ цѣлата си душа предаденъ на своя господарь, въ никои случай не трѣбва да издава чувствата си. Но какъвъ отговоръ можеше да даде той безъ да възбуди подозрение въ самия лордъ Колингвудъ? Отъ де можеше да знае той, отстранена ли е опасността надъ неговия патронъ, за която намекваха въ писмото? Та адмирала, може би, още преди отиване въ парламента да е заплатилъ тази сума, за която ставаше дума. Но не, вѣроятно, предстоящата визита на непознатото лице, за което адмирала предупреждаваше Фредерика, се отнася именно за заплащането на сто фунта лири стерлинги.

Установявайки се на това съображение, той престана да се колебае и каза на Макъ Грегоръ:

— Кажете на пратеника, че той е пристигналъ на време.

Следъ това той побърза да се върне на верандата, тъй като искаше да остане самъ и си събере мислитъ.

Затваряйки следъ себе си вратата, младиятъ човѣкъ промърмори съ треперящъ гласъ:

— Сто хиляди фунта стерлинги!... Негодникъ!... Това е заплатата за пролятата кръвь!... Гнусния Пегамъ! Той ще бжде ей сега тукъ, а азъ нѣмамъ възможность да му дамъ да разбере... Кога пакъ ще се представи такъвъ удобенъ случай! Да слѣзе ли до Саумваркъ! Азъ, може би, ще успѣя да се върна навреме тукъ съ екипажа?... Ахъ, защо не сж ми оставили тѣ поне адреса си?... Не, не трѣбва да се излиза отъ тукъ. Дори, ако ги намѣря, най-първо трѣбва да се сговоримъ, да съставимъ планъ, а за това все пакъ трѣбва време. По-добре ще остана тукъ. Азъ предчувствамъ, че тази нощъ ще получа най-решителни сведения.

V

Пакъ Надодъ. — Кръсъкъ на снѣженъ бухалъ. — Това сж тѣ! — Херцогъ Норландски. — Ловкото преобличане. — Въ библиотеката.

Въ сжщата тази минута дойде пакъ Макъ Грегоръ, но Фредерикъ де Треверъ се държеше на шрекъ и не даде да го сварятъ ненадейно.

Той забеляза, че не е укрить отъ шотландеца смущението си и, сякашъ, слугата на адмирала нѣкакъ особено внимателно го наблюдаваше.

— Що още? — попита съ равнодушень тонъ младиятъ човѣкъ.

— Съръ, дошълъ е неизвестень човѣкъ, наричащъ се Надодъ, който иска да види негова свѣтлость.

Добре че на верандата бѣше тъмно, иначе шотландеца непременно би видѣлъ, какъ странитъ на адмиралския секретарь се покриха изведнѣжъ съ смъртна бледность и веднага следъ това къмъ тѣхъ прелѣ кръвь, отъ която силно се зарумѣниха. Известно време той нищо не виждаше и не можеше да проговори ни една дума.

Колингвудъ! Печатъ! Надодъ!... Що сж му направили тѣзи хора? Защо той не можеше да слуша равнодушно, когато се произнасятъ тѣхнитѣ имена?

Странно: та Фредерикъ де Треверъ бѣше надеенъ; какво отношение можеше да има той къмъ това пакостно трио? Или тѣ сж успѣли дори въ Канада да извършатъ гнусни престѣпления?

Но Фредерикъ де Треверъ направи надъ себе си усилие и съ продължително прозяване, сякашъ Макъ Грегоръ го е извелъ отъ леко приспиване, каза, нагледъ, съ най-безгриженъ и равнодушень тонъ:

— Това трѣбва да е сжщиятъ човѣкъ, за когото ми говори адмирала. Покани го въ библиотеката и остана при него трѣбва да го наблюдавашъ тѣх, че нито единъ неговъ жестъ да не изпустнешъ. Такава е заповѣдта на адмирала. Азъ после ще дойда да те смѣня.

Младиятъ човѣкъ чувствуваше потрѣбность да остане самъ, за да приведе въ порядъкъ своитѣ мисли и чувства.

Макъ Грегоръ едва бѣше си излѣзълъ, когато Фредерикъ де Треверъ, въпрѣки тъмнината, видѣ отъ верандата, че нѣкакви трима души се спрѣха до входа на кжщата стояща срещу Ексмугъ-Хаусъ. Можеше да се помисли, че тѣзи хора желаятъ да наблюдаватъ дома на адмиралъ Колингвудъ.

Заинтересуванъ въ висша степенъ отъ това, младиятъ човѣкъ се скри задъ колоната и се притаи.

Тримата непознати хора стояха предъ входа на противоположната кжща и се стараеха да заематъ такова мѣсто, та да виждатъ цѣлия фасадъ на адмиралския домъ, но тѣхъ самитѣ никои да не вижда. Ето единиятъ отъ тѣхъ дойде малко по-напредъ отъ входа и, виждайки грамадния му рѣстъ, Фредерикъ де Треверъ едва не извика отъ удивление.

Само по рѣста той позна непознатия.

— Хуторъ! — прошепна той. — Това сж тѣ! Самъ Богъ ги праща тукъ.

И, желайки по-скоро да се убеди, че не се е излъгалъ, младиятъ човѣкъ изкрѣска както крещи снѣжния бухалъ.

Едва въ въздуха се понесоха три монотонни рѣзки звука: „ки-уй-вуй“, когато великана се върна въ сѣнката на входа, и следъ това се чу точно такъвъ ответственъ кръсъкъ.

— Азъ си казахъ, че сж тѣ, — извика съ нескривана радостъ адмиралскиятъ секретарь: — да, тѣ сж!

Убеденъ въ вѣрностьта на своята догадка, той излѣзе изъ задъ колоната и, превелъ се край балюстрадата, повтори още веднѣжъ сжщия кръсъкъ.

Отъ групата се отдѣли единъ човѣкъ и прекоси улицата.

— Кой тукъ, въ Лондонъ, подражава кръсъкъ на северната птица? — попита той.

— Азъ съмъ Грундвигъ, — отговори младиятъ човѣкъ: азъ, Фредерикъ Биорнъ.

— Херцогъ!... Нашъ драгъ господарю!... Вие сте тукъ?

— Да. Идете на противоположната страна отъ дома. Тамъ има малка уличка. Трѣбва да поговоря съ васъ.

Той позвъни на Макъ Грегоръ и му каза, че ще отиде да види, свършило ли се е заседанието на парламента, тъй като започнало да го безпокои такова продължително отсъствие на адмиралъ Колингвудъ. Като напомни на шотландеца още веднѣжъ, добре да пази Надодъ. Фредерикъ излѣзе.

Изпровождайки го, шотландеца поклати глава

испанцитѣ, като всѣха паника въ редовитѣ имъ. Доволни отъ първия успѣхъ, сигурни вече за победата, пиратитѣ излѣзоха отъ гората и нападнаха съ буенъ устремъ испанскитѣ сили.

Започна се кървава борба, която трая два часа.

Въ десетъ часа сутринята и пѣхотинци и копиеносци бѣгаха въ безредие къмъ Панама.

Морганъ събра хрвата си, посочи имъ кулитѣ на Панама и каза:

— Сега ни остава да завладѣемъ града. Напредъ, храбреци! Царицата на Тихия океанъ е въ наши ржце!

ГЛАВА XXVII

Смъртьта на графъ дьо Мединъ

При все, че отстъплението на испанцитѣ бѣше пълно, Панама бѣше въ състояние да противопостави дълга съпротива и да накара пиратитѣ да платятъ скжпо смѣлостъта си.

Следъ три часова борба, въпрѣки адската стрелба на испанцитѣ, Пиеръ Пикардиецътъ прѣвъ, начело съ шепа безумци, успѣ да завладѣе едно отъ най-солиднитѣ укрепления.

Следъ четвъртъ часъ малката група пристигна на малкъ площадъ, въ срѣдата на който се издигаше хубава сграда на два етажа, на вратата на която се виждаше герба на графа: два пълзящи лъва на лазурно поле.

Въ тоя мигъ слуги бѣгаха натоварени съ пакети, които сигурно съдържаха скжпи вещи. Като видѣха въоръженитѣ пирати, тѣ хвърлиха пакетитѣ за да бѣгатъ по-лесно, но Пиеръ Пикардиецътъ спрѣ единъ отъ тѣхъ.

— Не ме убивайте! — извика нещастникътъ съ треперящъ гласъ. Азъ съмъ бедень слуга.

— Виждамъ, млади човѣче, — отговори Пиеръ. Не ще ти сторимъ никакво зло, ако отговоришъ на

и промърмори:

— Странни нѣща ставатъ тукъ! Гледай на две страни, Макъ Грегоръ... Този младъ човѣкъ, падналъ при насъ, сякашъ отъ небето, е доста дозрителень.

Херцогъ Норландски. — читателя, разбира се, вече го е позналъ, — отчаянъ отъ възможностьта да улови адмиралъ Колингвудъ срѣдъ неговата ескадра, се възползува отъ обявлението въ вестниците, за да се втурне къмъ херцогъ Ексмугъ въ качеството на частень секретарь. Сега той бързаше да предаде на своитѣ служители, въ какво положение се намира работата. Въ нѣколко думи той имъ обясни всичко: какъ неговата хитрость се увѣнчала съ успѣхъ, и какъ случаятъ е устроилъ Колингвудъ, Пегамъ и Надодъ да се събератъ тази вечеръ всички наедно. Споредъ Фредерикъ, тѣ сега много лесно можеха да бждатъ хванати. За това Грундвигъ и неговитѣ приятели трѣбва да отидатъ въ Соутваркъ и доведатъ съ себе си петдесетъ матроса безъ огнестрелно оръжие, за да не се възбуди подозрение у полицейскитѣ агенти. Фредерикъ Биорнъ се заемаше да ги въведе тайно въ дома, така че тримата злодеи да бждатъ хванати безъ всѣко кръвопролитие.

На размѣване предпологаха де вдигнатъ котва и тръгнатъ за Розолфи, — така убититѣ жертви щѣха да бждатъ отмѣстени.

Грундвигъ отговори, че екипажа на „Олафъ“ се състои всичко отъ петдесетъ души, а тѣй като всички да се взематъ отъ кораба не може, искането на херцога е неизпълнимо. Тогава херцога обясни, че заранята въ Соутваркъ сж пристигнали още два розолфски кораба — „Харалдъ“ и „Магнусъ-Биорнъ“ подъ началството на неговия братъ Едмондъ. Той прибави, че съ брата си още не се е виждалъ, тѣй като бързалъ да се върне въ Ексмугъ-Хаусъ. За това на Грундвигъ бѣ поръчано да каже на Едмунда, той самъ да не слиза отъ своя корабъ, тѣй като цѣлата ескадри трѣбвало да се готви за връщане.

Времето бѣше малко и не можеше дълго да се разговарятъ. Обмѣната на мислитѣ ставаше бързо — съ най-кратки думи.

Но Грундвигъ успѣ да съобщи на херцога, по каква причина се явили тѣ предъ дома на адмирала и какъ се готвели да отвлѣкатъ Надодъ при излизането му отъ кжщата на Колингвудъ.

— Пазете се, ваша свѣтлость, — предупреди въ заключение той херцога: — пазете се, Червеноокиятъ да не ви познае. Нали, вие знаете не по-зле отъ мене, какъ е той хитъръ и на какво способенъ.

— Азъ нищо не рискувамъ, мили мой Грундвигъ, — отговори Фредерикъ: — азъ тѣй добре съмъ маскиранъ, че нѣма никаква възможность да бжда познатъ. Надодъ ме знае бѣлокожъ и обръснатъ, а сега азъ съмъ брюнеть и съ брада, като британски саперъ.

— Не сте ли още виждали тукъ този негодникъ, ваша свѣтлость?

— Не, не съмъ го виждалъ. Азъ го оставихъ подъ надзора на довѣреня слуга на адмирала.

— Добре е, че се срещнахме съ васъ и можемъ да ви предупредимъ! Та вие не знаете: Надодъ до такава степенъ е промѣнилъ външностьтъ си, че ако го видите, неволно бихте изразили удивление. Той съвсемъ не може да се познае.

— Що искашъ да кажешъ? Азъ нищо не разбирамъ.

— Вие познавате Надодъ като чудовишентъ уродъ — нали? Сега нѣма нищо подобно. Докторъ Патерсонъ, кралскиятъ хирургъ, му направилъ превъзходно стъклено око. Съ цената на уважението (Следва)

Дъщерята на черния пиратъ

— Щомъ влѣзсмъ въ Панама, ще ни заведешъ тамъ съ Морганъ. Графатъ не трѣбва да ни избѣга.

— Ако сте способни да стигнемъ до тамъ, — процеди донъ Рафаеле презъ зжби. Азъ мисля, че следъ малко моитѣ съотечественици ще ви дрѣпнатъ такъвъ бой; че ще отстъпите чакъ до Шагръ.

— Имашъ право да говоришъ така, донъ Рафаеле: ти си испанецъ!

Първитѣ топовни гърмежи прекжснаха разговора имъ. Войната започваше.

Морганъ, който сжщо се боеше отъ нахълтането на биковетѣ, заповѣда да не се напуща крайнината на гората.

На това мѣсто, почвата бѣше много неравна, пълна съ долове и пукнатини; той разчиташе на тия препятствия, за да разбърка колонитѣ на биковетѣ. Той нареди на първа линия воловаритѣ — страшни стрелци, свикнали да мѣрятъ силитѣ си съ тия яки животни въ горитѣ на Санъ-Доминго и Куба.

Испанцитѣ вървѣха на пристѣпъ въ сгжстени редици, съ конницитѣ отъ една страна и съ биковетѣ, водени отъ индицитѣ предъ себе си. Биковетѣ тичаха съ наведена глава, хоризонтални рога и ревѣха яростно.

Обаче мѣстностьта не бѣше удобна за нападение въ сгжстенъ строй. Доловетѣ ги принудиха да се раздѣлятъ и воловаритѣ ги посрещнаха съ такава стрелба, че следъ нѣколко минути половината лежеха на земята.

Другитѣ се разпрѣснаха и се върнаха къмъ

въпроса ни.

— Кжде е графъ дьо Мединъ — го попита Морганъ, и другитѣ заеха входа на палата, за попречатъ на тия, които бѣха вжтре да бѣгатъ.

— Не знамъ, господине, — отговори слугата като поблѣднѣ.

— Пиеръ, — каза Морганъ, застреляй тия човѣкъ, който се опитва да ни лъже.

Слугата, като разбра, че животътъ му е на конецъ, вдигна ржце, и извика:

— Ще говоря!

— Кжде е той? — попита пиратътъ съ сжщень гласъ.

— Въ палата.

— Не е ли избѣгалъ?

— Не успѣ. Не мислѣше, че града ще падне толкова скоро въ ваши ржце.

— Има ли едно момиче при него?

— Да, господине.

Морганъ не можа да сдържи единъ радостень викъ:

— Най-после Иоланда е моя!...

— Кой е още при графа?

— Капитанъ Валера и двама други офицера.

— Кжде сж тѣ?

— Скрити сж.

— Води ни, каза капитанътъ. Кармо и Шилеръ, елате съ мене. Другитѣ да заобиколатъ палата и да стрелятъ върху всѣки, който се ода излѣзе.

— Елате и вие, донъ Рафаеле, заповѣда Кармо.

Вмѣсто да се качатъ по мраморната стѣна, която водѣше въ горнитѣ стаи, слугата ги заведе въ единъ коридоръ, на края на който се вижда голѣма картина въ рамка, представляваща Мадона,

— Кжде отиваме? попита Пиеръ недовѣрливо.